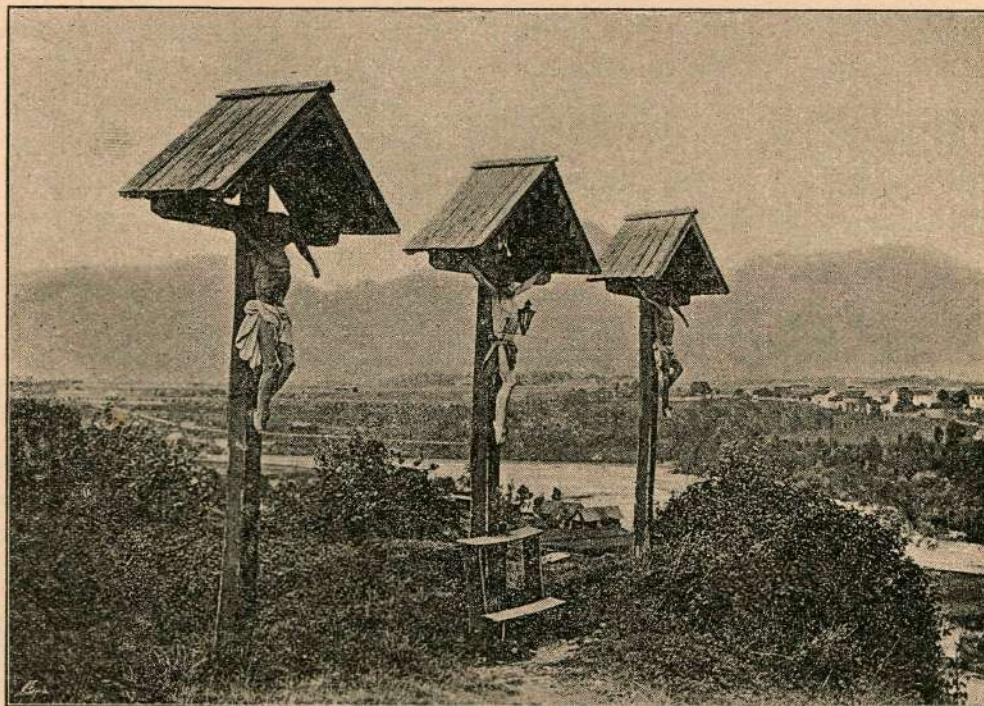

Tvar in lik.

(Spisal —č—.)

Telo je telo, to vé še naš pastir, ki se sicer ne more ponašati z bog si vedi koliko veščino! Jurčke pač pozna in sladke koreninice, šoje in brgleze, vsemu temu se je učil vzgred po pašnikih in rebrih, a brati zna le svoje imé, če je pisano

po starem s tistimi dolgimi »résami«. A mi čitamo časnike, korenite razprave in učena dela, mi poznamo drobnogled in svetlopis, nam ne more zadoščati prazni odgovor: »telo je telo«, ali pa: »telo je to, kar je razsežno«. Kaj pa je razsežno? I vraga, razhudili se mi

Kalvarija pri Kranju.

bodete, kdo bi se ukvarjal s takimi delovniškimi stvarmi? Saj bi se ne, a pomislite! Mi zahajamo v družbe, v družbah se govori o tem in ónem, danes o družabnem pravu, jutri nanese govorica na bakcile in bakterije. Mladi naš zdravnik nam pové, da duša ni nič drugega nego-li ustrojstvo možgan in živčevja. Ali je še čudo, če nas pobara tanki pisar z novega trga, kaj pa je prav za prav telo, iz česa sestoji ta reč? Kaj bodemo rekli? Sicer smo že to in ono čuli o atomih, a kar tako na sploh, in to bi s teška zadovoljilo zve-

dečnega pisarja, in kdo vé, da li nam ne bi prerekal, potem pa površna naša navlaka skoro pokaže plitvino našega znanja. Ne, te sramote pa ne, da bi krčmar pri belem volu majal z glavo: I, i, dandanašnji svet pohaja in pohaja šole, a kaj prida se pa vendar ne nauči! — Bòt smo, krčmar, bòt! V dober čas nam je prišlo na um! Kaj, da bi se nam kdo rógal? O, marsičemu se naučimo, in tudi telesu, če je treba, segli bodemo do dnà. Ne, ne mirujemo pa ne, dokler do trohe ne raziščemo, kaj je telo!